

בס"ד. י"א ניסן ה'תשל"א

ביום עשתי עשר יום נשיא לבני אש"ר, ואיתא במדרש² כל השוכנים לשם גאולתן של ישראל ולשם שבחן וקראו נקראו שמו לשם גאולתו של ישראל כמה דתנא³ ואש"ר אחכם כל הגוים כי תהיו אחם ארץ חפץ אמר ה' צבאות, ולשם שבחן כמה דתנא⁴ אשר העם שככה לו אשרי העם שה' אלקיו, איך אישורו של ישראל אלא על שבחור בהקב"ה להיות להם לאלקים; והקב"ה בחור בהם להיות לו לעם סגולה, ולפיכך כשבא נשיא אשר להקריב, והקריב קרבנו ע"ש הבחירה שבהור הקב"ה בישראל מכל האומות, כמה דתנא⁵ וכן בחור ה' אלקיך להיות לו לעם סגולה. וצריך להבין, דבחירת הענין דאש"ר בחור כמו דכר גוסס⁶, ולאח"כ אומר דאש"ר (זה שממשיך שהקב"ה בחור בהם הוא לכאורה כמו דכר גוסס) של ישראל (הקריב קרבנו על שם הבחירה שבהור הקב"ה דאש"ר) גם צריך להבין, דבחירה שייך דקרא בשני דברים ששניהם שוים, או שככל אחד מהם יש מעלה שאין בזולתו, אבל בנוגע להקב"ה ולהבדיל אלקי הנכר⁸, האין שייך לומר שישאל בחור בהקב"ה. ועי"ז בזה שהקב"ה בחור בישראל, הרי ישראל הם נעלים באין עורר מכל האומות, ומהו שהקב"ה בחור בישראל. גם מ"ש בתנא⁹ דכנו בחור מכל עם ולשון הוא הגוף החומרי הנדמה בחומריותו לגופי אומות העולם, צריך ביאור, דזה שהגוף דישראל נדמה (בחיצוניות) לגופי אומות העולם אין זה ביאור (לכאורה) בנוגע להקב"ה.

ב) ויבן זה בהקדים מ"ש¹⁰ חלקי הוי אמרה נפשי, ואיתא במדרש¹¹ משל למלך שונכס למדינה והיו עמו דוכסין ואיפרכין ואיטריטולוטין כר, חד אמר אנה נטיב דוכסין לגבי חד אמר אמר נטיב איפרכין לגבי וחד אמר אמר נטיב איטריטולוטין לגבי, ה"י פקח אחד לשם אמר אמר נטיב מלכא דכולהו מתחלפין ומלכא אינו מתחלף, כן אור"ע מהו עובדין לחמה ומהו עובדין ללכנה כר, אבל

- (1) נשא ג. עב.
- (2) במדבר פ"ד, י.
- (3) מלאכי ג. יב.
- (4) תולעים ספר, טו.
- (5) ראה תבוא כר, יז.
- (6) ראה ד, כ.
- (7) להעיר גם מהו שמביא שם תפסק. אשרי העם שה' אלקיו שורא ע"ד, (שבתו בהקפ"ה) להיות להם לאקלטי.
- (8) ראה פרש"י תבוא שם, הבדלתו לך מאחזי תכר.
- (9) פמ"ט (ע) רע"א.
- (10) איכה ג. כד.
- (11) איכ"ד עה"פ.

בס"ד.

פתח דבר

לקראת יום הבד"ץ י"א ניסן, יום הולדת הפ"ץ של כ"ק אדמו"ר שליט"א, לאורך ימים ושנים טובות —
הגנו מוציאים לאור את המאמר ד"ה בינים עשתי עשר יום נשיא לבני אש"ר, שנאמר בהתוועות ד"א ניסן ה'תשל"א.

מערכת "אוצר החסידים"

ערכ שה"ג תשמ"ט (תמו שנת משיח טובה),
שנת תשתיים להולדת כ"ק אדמו"ר הנחת צדק,
שנת הארבעים לנשיאת כ"ק אדמו"ר שליט"א,
ברוקלין, נ.י.

בהמלך הוא לא מפני התועלת שהי"י לו מזה, אלא מצד המלך³⁸. והיינו דזה שישאל בחרים בהקב"ה, אף שעכשיו ריבוי והשפעה היא לעוברי רצונו (לא מפני שאח"כ חז"י ההשפעה לעושי רצונו גדולה יותר, אלא) מפני שהשפעה לעושי רצונו היא מפנימית רצונו ית' וחפצו האמיתי, וההשפעה לעוברי רצונו היא כפאן דשדו בחר כחפיו לשונאן שלא ברצונו³⁹, ולכן רוצים הם דקא בהשפעה לעושי רצונו, עם היותה השפעה מצומצמת, להיוחה נמשכת מפנימית רצונו ית'. ומה שאומר דכולהו מתחלפין בר', הכונה בזה היא⁴⁰, דמזה שהם מתחלפין אח"כ מוכח שגם עכשיו אינם מצאות אמיתות. וזה שיש בהם חיות להשפיע חיות לבני"ח ולאח"כ, הוא לא מצד עצמם ח"ו אלא מפני שהם יונקים מהקדושה⁴¹, ומכיון שהחיות דקדושה שבהם אינו מתאחד עמהם (ואדרבא הוא בכו"י גלות בתוכם), הרי מצד מהותם הם בחינת מות⁴². [ועד"ז הוא גם אלי שמקבלים השפעת החיות מהם, כמבאר בתנא"כ⁴³, דזה שרשעים בחייהם קוריים מתים⁴⁴ הוא מפני שהייהם נמשכים ממקום המות והטמאות]. וזהו אנא נסיב מלכא משום דכולהו מתחלפין, שאינו רוצה בהשפעה שנומשכת ממקום המות והטמאות עם היותה השפעה בריבוי, ורוצה דקא בהשפעה שמצד הקדושה עם היותה השפעה מצומצמת.

ו) וצריך להבין, דלכאורה, גם לכאור זה שבחירת הפקח בהמלך היא לא מצד התועלת שהי"י לו מזה אלא מצד מעלת המלך, שלכן הוא מותר על ריבוי ההשפעה הבהא על ידם, בחירתו בהמלך היא מצד השכל⁴⁵, דמכיון שכולהו מתחלפין וכלכא לא מתחלף ראוי לו⁴⁶ על ריבוי ההשפעה הבהא ע"י השרים ולבחור בהשפעה המצומצמת שבאה מהמלך, ומזה שמקשר במדעש ענין זה (אנא נסיב מלכא) עם חלקי הוי"א אמה נפשי, משמע, דזה שישאל בחרים בהקב"ה הוא מצד הנשמה (שהיא חלק הוי"א) שלמעלה מהשכל. ונקודת הניאר בזה, דשכל האדם כמו שהוא מצד עצמו מכריח לרצות רק בזה שטוב לו. דזהו שאומות העולם בחרים בהשרים, אף שגם הם יכולים להבין שהמלך הוא העיקר (דכולהו מתחלפין ומלכא לא מתחלף), כי להיחתם כחונת יש, אינם רוצים לוותר על התועלת שהי"י להם ע"י

38) כב"ל סעיף ד.
39) תנא פכ"ב (כז, ב), נת. בקונטרס ומעין פ"ב ואילך.
40) [ועד"ז מוכן האריכות והפרטים בהמצויין בהערה 35].
41) תנא פכ"ב (לז, ב).
42) תנא פכ"ב שם, סה"ע חר"ס שם, ובר"מ.
43) אגוד"ת פ"ז (צו, א), וראה גם תניא ח"א פ"ט (כז, ב).
44) ברכות ית, ב.
45) כמובן גם מזה שנקי בשם פקח.
46) גם מצד השכל, ולחומר מלפ"ז חר"ע (כ, ב) שאחבה רבה (שרוצה בעצמות אור"ס ולא בחייו אף שצ"ז יתבטל ממציאותו) מ"ק דבר שהוא דעת חזק, שבוחר העיקר ולא הטפל⁴⁷, ואחבה זוטא (שרוצה בחייו בכדי שישאר ממציאותו) וק"י בשם נקבה שדעתה קלה, שעושה את הטפל עיקר בשביל להגמי' שלי". וראה הערה הבאה.

וכדאיא²⁸ בהנהגה דרוח מטאבא אודמן תדיר במגנא ובריבויא, כמ"ש²⁹ אשר נאכל במצרים תנים, דההשפעה מלפ"ז (מצרים) היא תנים. ועוד טעם על זה שרצו לקבל השפעתם מהבריבוי³⁰, כי גם ההשפעה עצמה (והמשכת ע"י הכ"מ) היא גדולה יותר. דמכיון שיינקת הסט"א הוא מהמקור שלמעלה מהשמות לשלילת, שההשפעה משם היא שלא ע"פ חשבון, הרי ההשפעה היא בריבוי גדול. ומה מזה גדול השבח והפקחות דישאל שאינם עובדין אלא להקב"ה, דגם שכבי' לקבל מהקדושה צריך לעבדה ויגיעה, וגם אז ההשפעה היא (מלכתחילה) במדידת האגבלה לפי מדת העבודה, מ"מ, הם מותרים על ריבוי השפע (בגשמיות) [אף שגם ישראל יכולים לקבל (לפי שעה) שפע מלפ"ז³¹, ולא עוד אלא שהם נוטלים חלק בראשית³², מ"מ הם מותרים על זה] וחביב להם יותר ההשפעה המצומצמת שנומשכת מהקדושה.

ה) ורנה הטעם של הפקח לזה שבחור בהמלך ולא בהשרים) הוא מפני דכולהו מתחלפין ומלכא לא מתחלף. ולכאורה ה"י אפשר לומר הכונה בזה, שההשפעה הבהא מלפ"ז (עם היותה בריבוי יותר מההשפעה הבהא מהקדושה) הוא דבר המתחלף שאין לו קיום. כי לאחר הבריור, כשימתברר הניצוצות שנופל בקליפות (שמהו הוא החיות שלהם) יתבטל³³ לגמרי³⁴. [ומכ"ש בנגוע לישראל, שגם עכשיו, זה שישאל יכולים לקבל חיות מהלפ"ז, הוא רק לפי שעה³⁵, וכן הוא לאידך גיסא, דזה שההשפעה הבהא מהקדושה היא במדידת האגבלה, הרי עכשיו, אבל לאחר שיתגלה הששי דכחינת הפנימיות, ששרשו הוא, שישאל מהמקור, וההשפעה מהקדושה תהי' בריבוי גדול יותר מהריבוי שנשפע מהניצוצות המקור (רשי"ד גם להשפיע בקליפות), כמאמר רז"ל³⁶ אם לעוברי רצונו כד לעושי רצונו על אחת כמה וכמה. אבל, ביאר זה אינו מספיק, דלפי זה, גם בחירותו של הפקח בהמלך הוא בשביל ההשפעה שתהי' לו ע"י, והחילוק בינו ובין אלי שבחרו בהשרים (דוספי וכו') הוא שהם חושבים רק במצב ההנהגה, והפקח חושב מה שיהי' בעתיד, ע"י מאד³⁷. איהו חכם הוראה את הנהגתו. אבל מזה שאומר במדד"ש, דזה שישאל איך עובדין אלא להקב"ה הוא מפני כי חלקי הוי"א אמה נפשי, מוכח, דזה שהפקח בחר

28) חז"ק קמ, א, וראה בארחה סידור (עם דא"ח) עה"פ אל תבטחו בנידיים (נח, ד).
29) בהעלתך ה'. ולהעיר מספיק (והבא פכ"ב) עה"פ: תנים מן המצות.
30) כיה להדיא בבבלי³¹ לניצ"צ שם (ע' רמ"ט).
31) ראה בארחה ח"א ר"פ בשלח (סא, א), קונטרס ומעין מאמר ח' פ"ב ואילך.
32) ראה קונטרס ומעין מאמר ו' בסוף, מ"ז פ"ד, מ"א פ"ב.
33) ראה אגוד"ת ספ"ד, קונטרס ומעין מאמר ו' שם.
34) ראה סידור (עם דא"ח) ג' סעי' ואילך, דזהו מ"ש אל תבטחו בנידיים ג' (והם תמליכיתם, כי כאשר) תצאו רוחו הקדושה מפי' ויצעו שפילי בהם) ג' אבדו עשתונותי.
35) ראה דרושים שבהערה 12 (אוד"ת תבוא ע' תמרע, שם ע' תמרע, סה"ע תר"ל ע' רצו, תר"ס ע' 47).
36) גור"ם ג' סעי' ג' מסי מכת בסופו, וראה ח"א בשלח סא, ג.
37) ממד"ל, א.

שהלב שליט על המוח, אלא יתירה מזו שהוא כוון לב. ולכן כל⁵⁵ ענינו הוא למלאות מאות לב. ולמעלה מזה הם העבדים הפחותים⁵⁶ (העבדים והשפחות שאחרי הוריים), שהם עובדים את המלך אלא שעבדותם היא רק מצד ההכרח (מפני אמת והאמת והתבט⁵⁷), היפך הרצון והתענוג שלהם, דעבדא בהפקדא נזחא⁵⁸. ומכיון שהרצון והתענוג שלהם הוא בתאוות עה"ז, וזה שאינם עובדים על רצונו ית' והא מפני יראת העונש, מקומם הוא מחוץ לשולחן המלך. משא"כ עבדים החשובים, עבדותם את המלך היא ברצון וחשק. דהגם שעיקר עבודתם היא מצד קבלת עול [כדודע⁵⁹ החילוק בין כן לעבד, דזה שהבן עשה רצון אביו הוא מפני האהבה וזה שהעבד מלא רצון אדונו הוא בדרך קבלת עול⁶⁰]. מ"מ, זה גופא הוא ברצון וחשק, שרוצים לקבל עליהם עול מלכות שמים. ולכן מקומם הוא בשולחן המלך. ולמעלה מהם הם השירים, שיש להם ידיעה בהנהגת המלך [שילכו כו"כ ענינים בהנהגה מתנהגים על פיהם]. וגם יש להם השגה במעלת המלך ומפני זה יש להם אהבה אליו, ועבודתם היא לא רק מצד קבלת עול אלא גם מצד אהבה. ובשירים גופא ישנם כו"כ דרגות, שנוחקות בכללותן לשתיים, שרים (סתם) ושרים גדולים. ויש לומר, דג' סוגים אלו שנומצאים בשולחן המלך [עבדים חשובים, שרים ושרים גדולים] הם בהתאם לג' הסוגים שבמדע, דוכסין ואיפרכין ואיסטרטילטיין, שנומצאים יחד עם המלך, כלשון המדרש, "והיו עמו", בדוגמת עבדים השוברים והשרים שנומצאים בשולחן המלך. ועפ"י יש לומר, דהגם שהכוונה (כפשוטו) בדוכסין וכ"י היא להע' שרים דנוגה (כמבואר לעיל מהדורשים)⁶¹, מ"מ, זה שמדויק שהדוכסין "היו עמו" הוא בכדי לרמוז שמוכר כאן [לא רק בהע' שרים, שהם יש דבר בפ"ע⁶², דוגמת עבדים הפחותים שמקומם הוא מחוץ לשולחן המלך, אלא] גם במלאכים שהם בטלים לאלקות, ולמעלה יותר — בספירות דאצילות שאינה נרחקת ונרחקת⁶³, שהם תמיד עם המלך.

רע"פ מובן עוד יותר גודל פקחותו של זה שאמר אנא נסיב מלכא, דנוסוף לזה שאינו רוצה לקבל ההשפעה בדוגמת הכלבים וגם לא כעבדים הפחותים שמחוץ לשולחן המלך (הגם שההשפעה שנושפע להם היא בריבוי גדול) ורוצה להיות בשולחן המלך, אלא שאינו רוצה גם בהדוכסין וכ"י (מלאכים, ספירות דאצילות

(55) כל דקא, מכיון שכוון לב.
(56) ראה סידור שם (רצוה א), פחותי העבדים.
(57) ראה סהמ"צ להצ"ע פנ, ב. אודות משפטים ע אקבא ואילך. אלא שהביאר שם הוא באופן אחר קצת.

(58) ציטו ית, א.
(59) תנא פנא (ג), א. המשך תוסף פ"ע שו ואילך. ובפ"ב.
(60) ובמובן גם מזה שממשיך במדרש מהו עובדן לזוטה ומהו לזכנה.
(61) ראה סידור רפח, סעי' ואילך. ובפ"ב. להודיע גם מאגד"ק פ"ט (קלטי, ב) שחיות הנמשך להשרים "הוא כבוד" ג'זח בתוכס".
(62) ע"ז שער מו (שער סוד אב"מ) פ"ב, ובפ"מ, אגד"ק פ"ט בתחלתו.

שקבלו מהשרים. וזה שבישאל ישנה ההכרח שצריך לוותר על התועלת והמציאות שלהם ולבחרו באלקות, הוא מצד הנשמה⁶⁴ (חלק ה') שבחירתה באלקות היא בחירה עצמית שלמעלה מהשכל (ובחירה זו היא לא מצד העילוי דאלקות, שמלכא לא מחולק, אלא מצד העצמות), וזה פועל על שכלם⁶⁵, שגם השכל מכיר דמכיון שאלקות הוא האמת שחר וקיים בקיים נצחי (מלכא לא מתחלף), צריך הוא לוותר על המציאות שלו ולבחרו באלקות.

ז ואולי יש להוסיף, דע"י שהבחירה דהנשמה שלמעלה מהשכל נמשכת ופועלת בהשכל, מיתוסק בה עילוי נעלה יותר מכמו שהיא מצד עצמה. ויובן זה בהקדים המבואר בסידור ד"ה עבדים היינו לפרעה כמצרים⁶⁶, בענין ההשפעה הנמשכת לעוברי רצונו⁶⁷ שהיא רק בדרך אנב כמאן דשד' בטר כתפוי, שהיא בדוגמת מלך⁶⁸ שעושה סעודה ומשמה כשכיל השרים הגדולים ועבדים החשובים ומוציא על זה ממון רב, ומשרייתם של הסעודה מקבלים גם פחותי העיר כמו עבדים ושפחות שאחרי הוריים, ועד שגם הכלבים אוכלים את העצמות שממשליכים למטה. שבתח לא כיון המלך להוציא בשבילם הוצאות, וזה שנושפע להם שריים (שגם השריים של הסעודה הם היו רב) הוא רק בדרך אנב. וע"ז הוא בהנהגתו של המלך, ויש לומר, דזה שמביא שני דוגמאות שההשפעה להם היא רק בדרך אנב (ואינם יושבים בשולחן המלך, עבדים ושפחות וכלבים, ושני דוגמאות באילו שיושבים בשולחן המלך, שרים גדולים ועבדים חשובים, הוא, בהתאם לג' דרגות בהנהגתו. שדרגא הכי תחתונה הם הכלבים שאינם עובדים את המלך ורצונם הוא שישפיע להם גשמיית, עוד ועוד, כמ"ש⁶⁹ הכלבים עיי נפש לא ידע שבעה. ויש לקשר זה עם הידוע⁷⁰ שכלב הוא מלשון כולל לב. דטבע האדם בתולדותו וטבע יצירתו שהמחש שלטי על הלב⁷¹, וזה שהוא בבחינת כלב הוא במקצה ההפכי. דלא רק

(47) להודיע מתנא פ"ט (דודא בלקיט' שם), דזה שנושמת האדם רוצה לזדבן בשרשע ומקורה בה חיי חיים ביה הגם שחיי און ואפס ותובטל שם במציאות לגמרי, הוא טבע שלמעלה מהשכל. דהגם שה שריצה לזדבן בה הוא מפני שהוא חיי חיים" (תכלית העילוי), מכיון שחזא יד' עיי"א און ואפס, והרצון לזדבן בשד' שם שלמעלה מהשכל.

(48) ראה גם סהמ"צ חר"ט פ"ט, מצד ההיבטים שמעצמות הנפש. . לכן יש לו הנטי' נכון תכמות לוהיך את הטוב ואלקות ולבחרו בטוב.
(49) רצו, סעי' ואילך.
(50) ראה שם רצ"ג, ג.
(51) ראה גם תוס' שמת קנא וואילך. סהמ"צ להצ"ע עט, א. קונטרס ומעין מאמר ז' בתחלתו. ובפ"ב.

(52) ישע"י גר, א. וראה חז"ק פ. סעי' ואילך.
(53) מאורי אור בערכ.
(54) חז"ק רכז, א (ברע"ט), תנא פ"ט (יג, א).

(ט) ויש לומר, דפירוש זה באנו נסיב מלכא שאינו רוצה בהדרגות (רקדושה) שלמעלה אלא בהצטנות, והפירוש דאנא נסיב מלכא כפשוטו (שאינו עובד להכריז), שייכים זה לזה, ויובן זה ע"פ הידוע⁷² שהאבה דמי לי בשמים שאינו רוצה בהגליית דג"ע אלא בעצמות אוא"ס, אף שבג"ע ישאר במציאות וידי' לו השגה ותענוג באלקות (הנניס מזיו השכינה⁷³) משא"כ מצד הגילוי דעצמות אוא"ס הכבי ממומלגמו, מ"מ, מכיון שהגילוי דג"ע הוא רק הארה בלבד (זו השכינה), שכאין עורך לגבי עצמות אוא"ס, הוא כוחו בהעיקר ולא בהטפל. ומזה מוכן, דכאשר הוא כוחו בהגליית דג"ע (שהם כלא חשיב לגבי עצמות אוא"ס) בשביל ההגלגל שלי, ככדי שישאר במציאות ויהנה מזיו השכינה, אפשר שיכוא מזה (ע"י ריבוי השתלשלות וכו') דהגם שידע שההשפעה שע"י הע' שרים היא נמשכת ממקום המוח (כג"ל סוף סעיף ה'), מ"מ יוצא בהשפעה זו יותר מבהשפעה שמהדרשה, בכדי שהיה לו שפע ריבוי. ועד"ז הוא גם בנוגע להטעות של העובדים לכ"מ שמתשבים אותם למציאות (שההשפעה באה מהכ"מ עצמם, או שיש להם כוחה עכ"פ להשפיע). דמזה שרוצה בהגליית דג"ע ולא בעצמות אוא"ס, היינו שהוא נותן חשיבות לענין שמחזין להצטנות, אפשר שיכוא מזה (ע"י ריבוי השתלשלות וכו') שיתן חשיבות, להכריז, שיש להם כוחיה בהשפעתם, ויתררה מזו שההשפעה היא מהם עצמם ח"ו, ויש להוסיף, דגם כשרצונו בג"ע הוא מפני שהוא ג"ע של הקביה ועד להטעות שההשפעה היא מהם עצמם, מכיון שגם לפי טעות זו הכח שיש להם להשפיע הוא (לא מצד עצמם אלא) מפני שהקביה מינה אותם על זה כג"ל ס"ג (בדוגמת "דאין ג"ע"), וכדי שלא יהי' שום נתינת מקום לאנא נסיב דוכסין וכו' הוא ע"י שיעורר אצלו (מעין ושמין עכ"פ, שזוהו ככחו של כאו"א מישא"ל, כדלקמן) שלא לרצות אפילו "דאין ג"ע", כ"א, "מער ניש אז דין אליין".

וי"ד ויש להוסיף ביאור בהשכיחות דאנא נסיב מלכא להאבה דמי לי בשמים שרוצה באוא"ס, בהקדים שעיקר הענין דעבודת כ"מ הוא שחשבים דבר שהוא רק אמצעי לעיקר. הן בנוגע להכריז, דהאמת הוא שאנא אלא אמצעי (גרו) שעל ידם נמשכת ההשפעה, והעובדים לכ"מ חושבים שהם עיקר, והן בנוגע להשפעות הגשמיות הנשפעות על ידם, שהשפעת הגשמיות היא בכדי שישמשו בהם לעבודת ה', והעובדים לכ"מ מחשבים את הגשמיות את העיקר (שכלן הם רוצים בההשפעה מהענין, בכדי שהיה להם ריבוי שפע גשמי, כג"ל סעיף ד'). והנה הגלויים, גם הגלויים הכי נעלים, החכילים הוא לא בהם עצמם, והם רק אמצעי שעל ידם תושלם הכוונה הפנימית דדירה בתחתונים, ולכן, כשרוצה בהגלויים (ולא

למעלה יותר), אלא בהמליך, אנא נסיב מלכא, וכתורת הכעס⁷⁴ הידועה עה"פ תפלה לעני' כי יעטוף ולפני הוי' יישפך שיתן, שאינו מבקש שום דבר ותפלתו היא שלפני הוי' ישפך שיתן, ולזה צריך פקחות גדולה, וכדוגמת מלך ב"ד, שבכדי ליכנס להקטן שבו נמצא המלך ולראות את פני המלך, צריך לעבור תחלה דרך כמה וכההכל החיצון, הם מחענינים מזה בתענוג נפלא ומתעכבים שם, ויש כאלו יקר שבהכל הדיכון, ודקא מי שהוא חכם גדול, גייט אים ניש אן החשיבות שמתעניג בהיכל פנימי יותר, ודקא מי שהוא חכם גדול, גייט אים ניש אן החשיבות והיקר של ההון עצמו הנמצא גם בהיכל הכי פנימי, וכל רצונו וחסדו הוא ליכנס להקטן כו' נמצא המלך ולראות את פני המלך.

(ח) ויש לומר, שענין זה הוא האבה דמי לי בשמים ועמד לא תפצית⁷⁵, וכלשון אדמו"ר הקדוש⁷⁶, איד וויל זע גאר ניסט איד וויל ניש דאין ג"ע איד וויל ניש דאין עוה"צ כ"י איד וויל מער ניש אז דיד אליין⁷⁷. דהגם שהגלויים שבג"ע ומכ"ש הגלויים דעוה"צ הם גלויים נעלים ביותר, ואדמו"ר הקדוש היתה לו השגה בזה, השגה אמיתית באופן שהשכל נחמד עם המושכל⁷⁸, אעפ"כ אינו רוצה לא בהגלויים דג"ע ולא בהגלויים דעוה"צ, וכל רצונו הוא רק בהצטנות, דיד אליין. ויש להוסיף, דעיקר הפקחות בזה שאינו רוצה בהדרגות וכו' (ומדריגות שבסדר ההשתלשלות, וגם שלמעלה מהשתלשלות) הוא, דהגם שהספירות (מלשון ספירות) (ובדוריות⁷⁹) איז מסתרים על אוא"ס, דבהשפעה שנמשכת ע"י הספירות (הכלים) נראה בגלוי שההשפעה היא לא מהספירות עצמם ח"ו אלא שאוא"ס משפיע על ידם⁸⁰, וביותר הוא שההשפעה מאצילות⁸¹, שעל ידם מתגלה האור שלמעלה מהם⁸², ומכ"ש בהמדריגות שלמעלה מאצילות⁸³, שע"י האור מתגלה כל מה שאפשר להגלות מהאור, מ"מ, אינו רוצה בהם אלא בהמליך, אנא נסיב מלכא, ויש לומר, שזה גם דיוק לשון אדמו"ר הקדוש, "איד וויל ניש דאין ג"ע איד וויל ניש דאין עוה"צ", דהגם שהג"ע והעוה"צ הם "דאין ג"ע", "דאין עוה"צ", דנוסף להם שהגלויים דג"ע ודעוה"צ עצמם הם גלויים נעלים ביותר מתגלה על ידם כל מה שאפשר להגלות מהאור, מ"מ, אינו רוצה בהם, וכל רצונו הוא רק בהצטנות, דיד אליין.

(63) כע"ש (הוצאת קה"ל) ט"ז (ג. א.) אור המאור פ' וישלח.

(64) תהלים קמ, א.

(65) תהלים עג, ב.

(66) דהבא בריש מצות התפלה להצ"צ פ"ב (קלח) סעי"א.

(67) תנא פ"ה (ט, ב.).

(68) דאיה גמ אהיה ויהי שרה קו, ב ואליך. ובכ"מ.

(69) דבשר תע"ב ח"א פק"ז (ע' יד-דלה). ובכ"מ.

(70) דאה בארובה המוש תנ"ל פק"ב ואליך.

(71) דאה בארובה המוש תנ"ל פק"ב ואליך, ודאה שם פק"ב (ע' דל"ט).

(72) לקי"ת תורע כ, סעי' ואליך, שרש מצות התפלה להצ"צ שם.

(73) ברכות ג, א.

(74) כ"ה הלשון בלקי"ת שם.

קונט' י"א ניסן, תשמ"ט

קי

להשלים כוונת העצמות לעשות לו יהי דירה בתחמונים (נ"ד ומעין שה"י אצל אדמו"ר הזקן שלא רצה מער ניט אן דיר אליין), וגם רצונו בגשמיות יהי' (בעיקר) בכדי לעשות את הגשמיות כלי לאלקות, ועי"ז יומשר לו גם ריבוי השפעה בגשמיות, כמאמר אדמו"ר הזקן⁸¹ אן דער אויבערשטער גיט אידן גשמיות און אידן מאכן פון די גשמיות רוחניות, דמזה מובן, דכשהקב"ה נתן לישראל ריבוי גשמיות עשירי ישראל ריבוי רוחניות, ריבוי בכמות וריבוי באיכות, ועד לתכלית השלימות, ועד שמתקשרים ומתאחדים בהקב"ה, ישראל (אורייתא) וקובי"ה כולא חד⁸². וכל זה נעשה מתוך שמהו וטוב לבב, כימי ההכנה לזמן חידונו, וזה מביא גם את זמן חידונו בפועל, גאולה האמתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, בקרוב ממש.

(81) ראה "דוים יום" כו טבת (אמרות קודש כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ב ע' רסח), סה"צ הישית (הוצאת תשפ"ז) ע' עת.

(82) ראה חו"צ עג' א.

ספר' — אוצר הדסידים — לזכאוויוש

קובץ

שלשלה האר

שער

ראשון

היכל
תשיעי

מאמר

מצה זו - תשמ"ט

מאת

כבוד קרואת

אדמו"ר מנחם מענדל שניאורסאה

שניאורסאה

מליובאוויטש

הוצאה שני

יצא לאור ע"ל ידי מערכת

"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקווי

שנת תמשת אלפים שבע מאות ותמשים לבריאה

ה' תת"ש שנת נסים

מאתיים שנה להולדת כק אדמו"ר הצ"צ

שנת הארבעים לשיאמות כ"ק אדמו"ד שליט"א